

Vet aquí una vegada una nena que es deia **Weng-Yu** que va venir amb la seva mare a Terrassa perquè la mare havia trobat una molt bona feina aquí. La Weng-Yu tenia sis anys, i fins al moment havia viscut a la **Xina**.

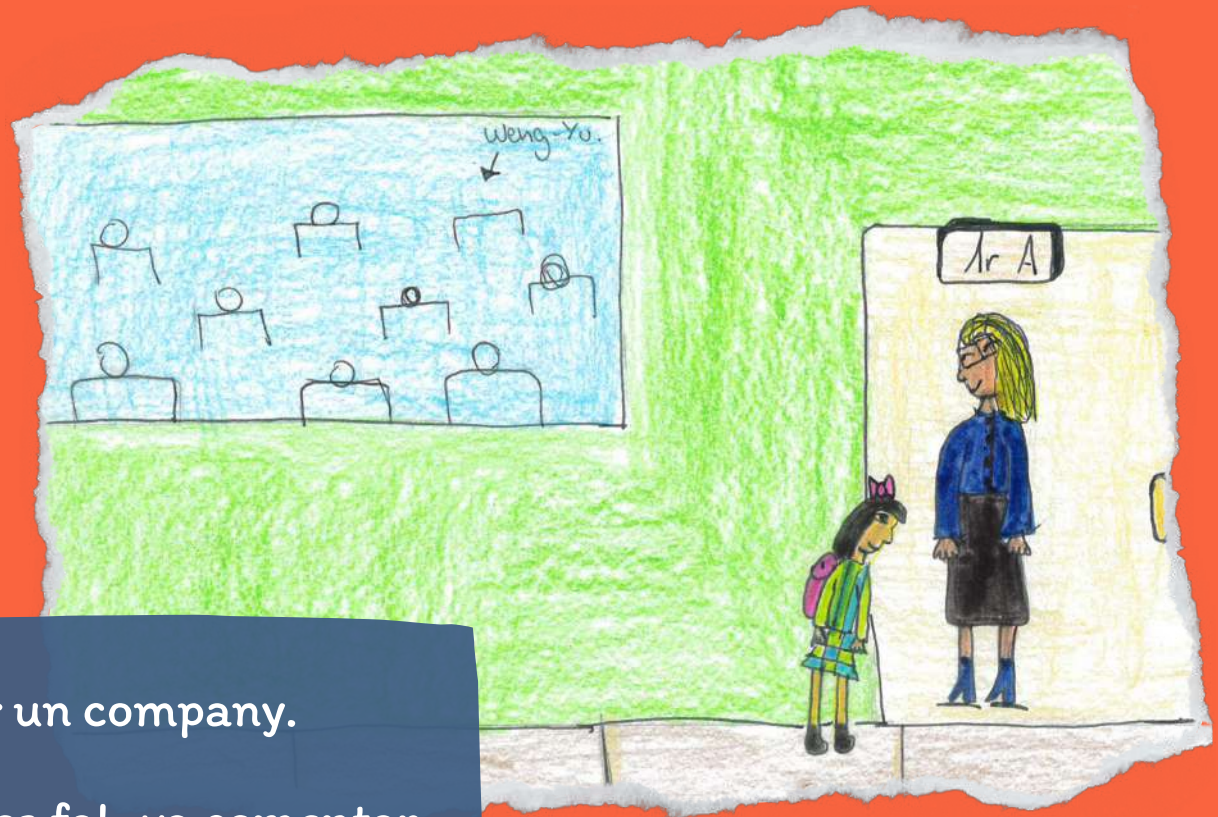
- Weng-Yu, estàs preparada per anar a l'escola demà?- li va preguntar la mare.
- Sí!! Tinc moltes ganes de conèixer amics nous! Em pots explicar un conte de bona nit?- va respondre la filla.
- El mateix de sempre? Aquell dels dracs?
- Sí, sí, sí!!

La Weng-Yu estava molt emocionada per anar a la nova escola perquè volia fer molts nous amics.

El primer dia va entrar a la classe i va veure que tothom la mirava de manera estranya. Al principi no li va donar importància, perquè pensava que la miraven així per ser la nouvinguda de la classe. Va anar a saludar a la mestra, així que va ajuntar les mans al pit i es va inclinar cap endavant. Aleshores tota la classe va començar a riure a cor valent. La Weng-Yu no entenia per què reien, si ella no havia dit res divertit.

- Mira quins ulls que té! - va dir un company.
- Mira com ha saludat! Així no es fa!- va comentar un altre nen.
- Eh, tu, que així no se saluda!

La Weng-Yu va començar a posar-se trista, ja que no entenia què estava fent malament. Ella tan sols volia fer nous amics, però va decidir seure a una cadira i atendre a la classe.

Quan va arribar l'hora del menjador ningú va voler seure al seu costat, però al final va acabar trobant un lloc amb els companys i companyes de classe. La Weng-Yu va agafar dos ganivets i els va començar a utilitzar com si fossin bastonets. Aleshores va agafar una forquilla i va preguntar al Pau, el company que tenia al costat:

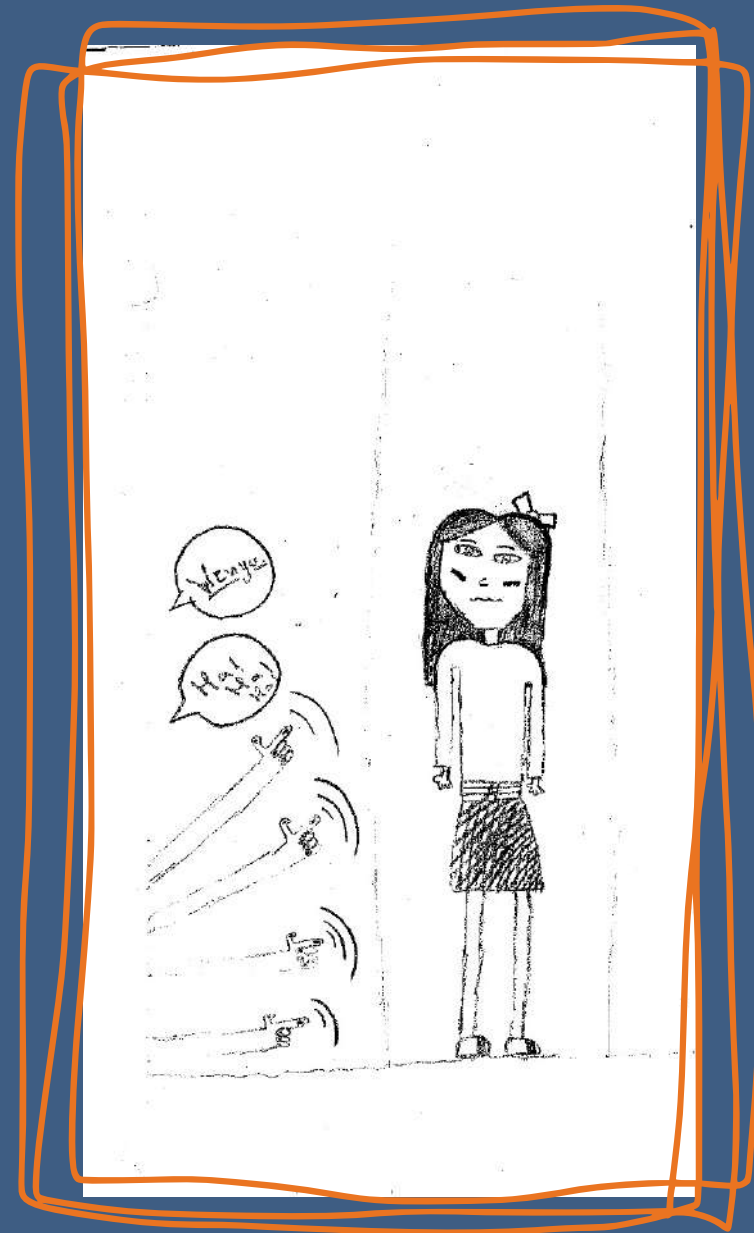
- Com funciona això?

El Pau li va ensenyar com fer servir la forquilla, però la resta de companys van començar a burlar-se del Pau i a preguntar-li:

- Eh, Pau, per què l'ajudes? Ja hauria de saber com usar una forquilla!

El Pau va saltar i va respondre:

- Deixeu-la en pau, just acaba d'arribar i necessita adaptar-se!

La Weng-Yu va continuar apagada la resta del dia, però de tant en tant creuava una mirada amb el Pau i ell li somreia. Això la feia sentir molt i molt millor! A l'hora de la recollida la mare va veure com la Weng-Yu sortia sola de l'escola.

- Com t'ha anat el primer dia bonica?- li va preguntar la mare

La Weng-Yu intentava buscar les paraules correctes:

- M'ha anat bé... He fet un amic i he après coses noves.

- Com es diu el teu amic?

- Pau – va respondre la nena, però continuava pensativa.

A l'hora de sopar, tot i que la mare li havia fet el seu menjar preferit, la Weng-Yu insistia que no tenia gana. La mare li va tornar a preguntar:

- De veritat t'ha anat bé el dia?

Aleshores la Weng-Yu no se'n va aguantar més i es va posar a plorar. Mare i filla van anar al sofà, on van poder parlar de tot el que havia passat i com podrien afrontar la situació l'endemà. La mare va acompanyar la Weng-Yu al llit, li va explicar el seu conte preferit, i quan la nena ja va estar adormida, la mare li va fer un petó al front i va apagar el llum.

L'endemà, ben d'hora al matí, la Weng-Yu va dir a la mestra en privat que hi havia nens i nenes que se n'estaven rient d'ella i que ella no entenia per què, ja que ella només volia fer nous amics. La mestra li va respondre:

- Ostres em sap molt de greu que t'hagis sentit així el teu primer dia d'escola. Moltes gràcies per haver sigut valenta i venir a explicar-m'ho. En parlarem a la següent classe.

A l'hora del pati la Weng-Yu va sentir que ningú de la classe volia passar el temps lliure amb ella, excepte el Pau, que quan la va veure sola li va anar a fer una abraçada. La Weng-Yu estava trista, però tenia l'esperança que això aviat acabaria

Després del pati la mestra va proposar a la classe de fer un joc: es posarien per parelles i haurien de trobar les diferències entre ells. Tota la classe va intentar ajuntar-se amb els seus millors amics, però cada parella va trobar que els diferenciaven taaaantes coses!

Al cap d'una estona la mestra va preguntar a l'Àlex i al Marc quina diferència havien trobat entre ells dos:

Jo sóc molt baixet i ell és molt alt!

I vosaltres, Jan i Ivet?

A mi m'agrada el futbol i a ell el pàdel

I vosaltres, Assel i Iker?

A mi m'agrada mates i a ell música

I vosaltres, Weng-Yu i Pau?

Jo he nascut aquí i ella a la Xina.

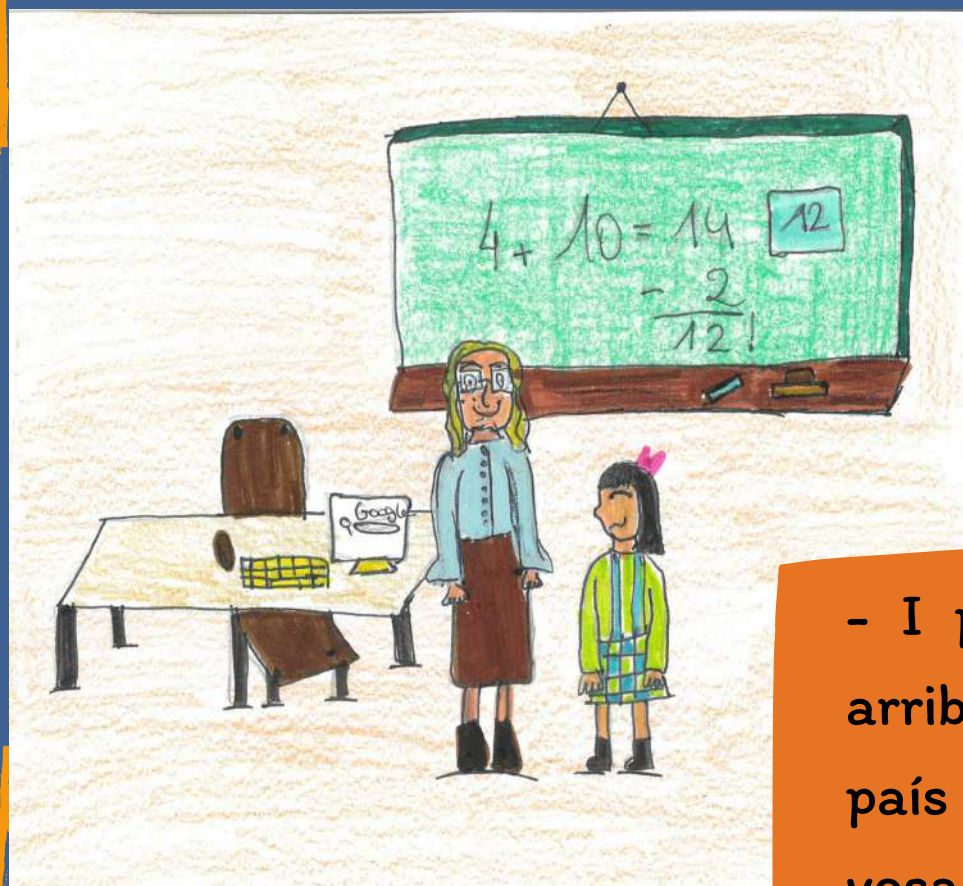
- I d'aquestes diferències que heu dit entre tots, n'hi ha que són més importants que d'altres?

- No...- va dir la paula

L'Arlet va reflexionar en veu alta:

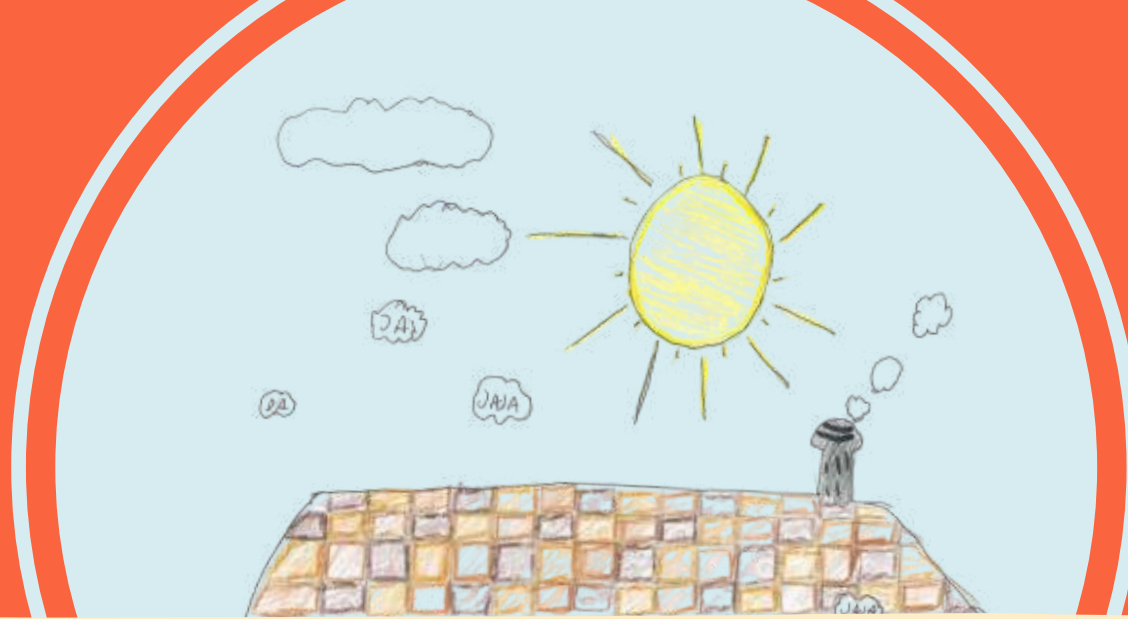
- Les diferències no ens fan ni millors ni pitjors,
i jo puc ser molt amiga de gent
que és molt diferent de mi!

Aleshores la mestra va preguntar:

- I parlant d'això, com us sentiríeu si arribéssiu a una nova escola d'un altre país i us fessin el buit o es riguessin de vosaltres? Hauríeu d'intentar acollir a les persones que arriben noves, presentar-vos i incloure-les al vostre grup. Potser no cal que sigueu millors amics i amigues, només companys i companyes que us tracteu amb respecte i cura.

A última hora de la tarde la classe va tenir temps lliure.
Molts nens i nenes es van acostar a la Weng-Yu:

- Ei Weng-Yu! Vols venir a jugar al futbol amb nosaltres?

- Weng-Yu, vine a jugar a la petanca!

- Et ve de gust saltar la corda?

- Un moment, escolteu. Weng-Yu, per què no ens ensenyes un joc que acostuméssiu a jugar a la teva escola i que t'agradi a tu?

A la Weng-Yu li va encantar la idea, així que dit i fet, els va explicar el seu joc preferit, que es diu “el cap de drac”, i es van passar tota la tarda jugant a aquest joc. Aquell mateix dia, quan la mare va anar a buscar la Weng-Yu a l’escola, ella va sortir acompanyada de tots els amics i amigues de la classe.

CMiat DISTRICTE 4

MAIG 2023